

Arrest

**nr. 201 316 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2017 tot weigering van de afgifte van een visum type D (lang verblijf).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer I.A.M., die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en op 27 september 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 5 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 2 december 2015 wordt hij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoekster dient op 30 september 2016, als echtgenote van de heer I.A.M., een aanvraag in tot afgifte van een visum type D (lang verblijf), om de heer I.A.M. in België te vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 29 september 2017 de beslissing waarbij de afgifte van het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 30/09/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van [M.H.A.S.], geboren op 01/01/1994 van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België, [A.M.I.], geboren op 02/10/1991, erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 01/11/2013 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat eert buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij fit het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

In huidig dossier werd de aanvraag ingediend in Kampala. In tegenstelling tot andere aanvragen van Eritrese onderdanen zijn de aanvragers niet orthodoxe christenen maar moslims.

Volgens de aanvraagster is haar echtgenoot haar neef

Ze huwden op 17/11/2013 (in de huwelijksakte staat er geschreven 1/11/2013) en ze woonden slechts vier maanden samen.

Volgens de aanvraagster zouden ze elkaar wel vaak contacteren per telefoon.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 09/08/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 13/09/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- het huwelijk zou afgesloten zijn na een zeer korte voorafgaande relatie. Betrokkenen kenden mekaar slechts 3 maanden voor ze huwden

- er is een beperkte (beweerde) samenwoning na het huwelijk (3 maanden), hetgeen te wijten zou zijn aan het feit dat de man een opleiding diende te volgen of in het leger moest. De man heeft de opleiding verlaten zonder zijn echtgenote daarvan in te lichten. Hij stelde haar pas in kennis toen hij al in Soedan was. Op zich is dat al een vreemd gegeven als betrokkenen een duurzame levensgemeenschap zouden hebben

- de man zou nog in augustus 2018 naar Ethiopië zijn afgereisd waar zijn echtgenote intussen verblijft. Echter de echtgenoten hebben elkaar niet meer gezien sinds de vlucht van de man in het najaar van 2014!

- de man kan geen bewijzen voorleggen dat hij in de voorbije jaren contact heeft onderhouden met zijn beweerde echtgenote (via mail, internet, telefoon).

In zo verre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning

van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd.'

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel en van de motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...]

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat uit het dossier de volgende elementen gebleken zijn :

"... In tegenstelling tot andere aanvragen van Eritrese onderdanen zijn de aanvragers niet orthodoxe christenen maar moslims.

Volgens de aanvragester is haar echtgenoot haar neef.

Ze huwden op 17/11/2013 (in de huwelijksakte staat er geschreven 1/11/2013) en ze woonden slechts vier maanden samen.

Volgens de aanvragester zouden ze elkaar wel vaak contacteren per telefoon. in het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 09/08/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk."

In de motivering van de bestreden beslissing wordt dus geoordeeld dat het advies van het Openbaar Ministerie noodzakelijk is en dit "in het licht van deze elementen".

Met andere woorden, het advies is noodzakelijk ondermeer omwille van verzoeksters religie :

"In tegenstelling tot andere aanvragen van Eritrese onderdanen zijn de aanvragers niet orthodoxe christenen maar moslims

[...]

Het is in geen enkel opzicht duidelijk waarom er verwezen wordt naar de religie van de verzoekster. Nog minder, dat hierdoor het advies van het Openbaar Ministerie noodzakelijk was.

Effectief, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt letterlijk dat in het licht van deze elementen het opvragen van het advies van het Openbaar Ministerie noodzakelijk is.

Eén van die elementen die leiden tot het inwinnen van het advies is dus ontegensprekelijk verzoeksters religie :

"... In tegenstelling tot andere aanvragen van Eritrese onderdanen zijn de aanvragers niet orthodoxe christenen maar moslims.

(...)

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 09/08/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk."

[...]

Bovendien gaat het niet om een loutere vermelding van een objectief feit.

De verwijzing naar de religie gaat immers vooraf door de gekleurde woorden "in tegenstelling tot andere aanvragen" wat er dus op wijst dat verzoeksters religie als afwijkend wordt beschouwd en dus ook afwijkend wordt behandeld.

[...]

Door te motiveren dat de verzoekster geen orthodox christen is maar een moslim kan dus alleen maar besloten worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken hieraan wel degelijk aanstoet neemt.

Het is immers onmiskenbaar een overweging die meespeelde om het advies van het Openbaar Ministerie te vragen. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zelf dat verzoeksters religie afwijkt van de gangbare aanvragen van Eritrese onderdanen en het in het licht daarvan het advies dient in te winnen.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan op geen enkele manier dit motief betreffende verzoeksters religieuze beleving op politiek correcte wijze verantwoorden.

[...]

Zowel de artikelen 10 en 11 van de Grondwet als de artikelen 20 en 21 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stellen dat eenieder gelijk is voor de wet en dat niemand kan worden gediscrimineerd op basis van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, ... of godsdienst. Zo stellen de artikelen 20 en 21 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie :

"Artikel 20

Gelijkheid voor de wet Eenieder is gelijk voor de wet.

Artikel 21 Non-discriminatie

1. Elke discriminatie, met name op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuigingen, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele geaardheid, is verboden.

2. Binnen de werkingssfeer van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en het Verdrag betreffende de Europese Unie en onverminderd de bijzondere bepalingen van die Verdragen, is elke discriminatie op grond van nationaliteit verboden. "

Door de verwijzing naar de religie vooraf te laten gaan door de gekleurde woorden "in tegenstelling tot andere aanvragen" beklemtoont de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeksters religie als afwijkend wordt beschouwd.

Deze afwijking leidt er toe dat de aanvraag van de verzoekster onderscheiden wordt van de gangbare aanvragen van Eritrese onderdanen op basis van godsdienst.

De afweging om verzoeksters dossier af te zonderen van de gangbare aanvragen van Eritrese onderdanen op basis van religie is dan ook te beschouwen als een schending van de bovenvermelde artikelen die een overheidsorgaan verhinderen om te discrimineren op basis van religie.

[...]

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd wegens manifeste schending van het gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie op basis van godsdienst.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient neutraal te blijven en mag geen onderscheid maken op basis van religie."

2.1.2.1. Van een schending van de grondwettelijke regels van gelijkheid en niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, kan er slechts sprake zijn indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Verzoekster bekritiseert volgende passage in de bestreden beslissing:

"Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

In huidig dossier werd de aanvraag ingediend in Kampala. In tegenstelling tot andere aanvragen van Eritrese onderdanen zijn de aanvragers niet orthodoxe christenen maar moslims.

Volgens de aanvraagster is haar echgenoot haar neef

Ze huwden op 17/11/2013 (in de huwelijksakte staat er geschreven 1/11/2013) en ze woonden slechts vier maanden samen.

Volgens de aanvraagster zouden ze elkaar wel vaak contacteren per telefoon.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 09/08/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk."

Verzoekster betoogt dat haar religie dan ook een rol heeft gespeeld in de beslissing om een advies te vragen aan het parket, zonder dat hiervoor een rechtvaardiging is te vinden. Zij is ook van mening dat het hier niet gaat om een loutere vermelding van een objectief feit, gelet op de volgens haar gekleurde woorden "in tegenstelling tot andere aanvragen". Volgens haar volgt uit deze bewoordingen dat haar religie als afwijkend wordt beschouwd, en dus ook afwijkend wordt behandeld.

Deze kritiek van verzoekster is echter gericht tegen een aan de bestreden beslissing voorafgaande voorbereidende handeling, die als dusdanig niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep en waarvan ook niet blijkt dat deze vatbaar is voor vernietiging. Voorbereidende handelingen zijn immers slechts voor vernietiging vatbare handelingen in de mate dat ze de tot beslissen bevoegde overheid binden of haar beoordelingsvrijheid beperken (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, 26 e.v.). In casu blijkt niet dat dit het geval is.

De Raad stelt vast dat niet blijkt dat bij het nemen van de thans bestreden beslissing zelf verzoeksters religie, of deze van haar *'echtgenoot'*, een rol heeft gespeeld of dat zij omwille van haar religie verschillend wordt behandeld. De Raad stelt vast dat verzoekster het gevraagde visum gezinshereniging wordt geweigerd, omdat de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet wordt erkend in België. Hiervoor verwijst verweerder naar een advies dat de procureur des Konings op 13 september 2017 uitbracht en waarin deze laatste oordeelt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Verweerder herneemt in zijn motivering de vaststellingen die de procureur des Konings tot dit besluit hebben gebracht. Op geen enkele wijze blijkt dat de religie van verzoekster een rol heeft gespeeld in de beoordeling van de procureur des Konings over het door haar in het buitenland afgesloten huwelijk. Nu verweerder zich bij zijn beslissing tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging, meer bepaald zijn in deze beslissing gedane vaststelling dat een erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk onverenigbaar is met de openbare orde, volledig steunde op deze beoordeling van de procureur des Konings, blijkt niet dat verzoeksters religie hierbij enige rol heeft gespeeld. In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing zelf sprake was van een verschillende of ongelijke behandeling op grond van haar religie, of deze van haar *'echtgenoot'*.

Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, of van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, kan niet worden vastgesteld.

In het verlengde van de voorgaande bespreking maakt verzoekster evenmin een schending aannemelijk van de artikelen 20 en 21 van het Handvest.

2.1.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kunnen de determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen, duidelijk gemotiveerd dat het door verzoekster met een in België erkende vluchteling afgesloten huwelijk niet wordt erkend in België en verzoekster bijgevolg geen recht op verblijf kan ontlenen aan artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Hiervoor wordt aansluiting gezocht bij de inhoud van een advies dat de procureur des Konings opstelde met betrekking tot het in het buitenland afgesloten huwelijk. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster toont een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

2.1.2.3. Verzoekster maakt met haar betoog verder niet aannemelijk dat de determinerende motieven die aan de in casu bestreden beslissing zelf ten grondslag liggen, zijn gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.1.2.4. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van *"de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur"*.

Zij licht het middel toe als volgt:

[...]

De beslissing was als volgt gemotiveerd :

"De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- het huwelijk zou afgesloten zijn na een zeer korte voorafgaande relatie. Betrokkenen kenden mekaar slechts 2 maanden voor ze huwden.

- er is een beperkte (beweerde) samenwoning na het huwelijk (3 maanden), hetgeen te wijten zou zijn aan het feit dat de man een opleiding diende te volgen of in het leger moest. De man heeft de opleiding verlaten zonder zijn echtgenote daarvan in te lichten. Hij stelde haar pas in kennis toen hij al in Soedan was. Op zich is dat al een vreemd gegeven als betrokkenen een duurzame levensgemeenschap zouden hebben.

- de man zou nog in augustus 2016 naar Ethiopië zijn afgereisd waar zijn echtgenote intussen verblijft. Echter de echtgenoten hebben elkaar niet meer gezien sinds de vlucht van de man in het najaar van 2014!

- de man kan geen bewijzen voorleggen dat hij in de voorgaande jaren contact heeft onderhouden met zijn beweerde echtgenote (via mail, internet, telefoon)

- in zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten.

(...)

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd"

[...]

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen geen aanvraag tot gezinshereniging te kunnen indienen nu er geen afdoende bewijzen voorliggen van de wil tot het aangaan van een duurzame levensgemeenschap.

De beslissing schendt onder meer de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

a)

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet gebeurd is.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

b)

Zorgvuldigheidsbeginsel. evenredigheidsbeginsel. redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stellen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen OP alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

[...]

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend conform "het artikel 10,1,1, 4 van de vreemdelingenwet".

De weigeringsbeslissing van huidige aanvraag is gestoeld op de volgende elementen die uit het advies van het Openbaar Ministerie zouden blijken :

De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen :

"- het huwelijk zou afgesloten zijn na een zeer korte voorafgaande relatie. Betrokkenen kenden mekaar slechts 2 maanden voor ze huwden.

- er is een beperkte (beweerde) samenwoning na het huwelijk (3 maanden), hetgeen te wijten zou zijn aan het feit dat de man een opleiding diende te volgen of in het leger moest. De man heeft de opleiding verlaten zonder zijn echtgenote daarvan in te lichten. Hij stelde haar pas in kennis toen hij al in Soedan was. Op zich is dat al een vreemd gegeven als betrokkenen een duurzame levensgemeenschap zouden hebben.

- de man zou nog in augustus 2016 naar Ethiopië zijn afgereisd waar zijn echtgenote intussen verblijft. Echter de echtgenoten hebben elkaar niet meer gezien sinds de vlucht van de man in het najaar van 2014!

- de man kan geen bewijzen voorleggen dat hij in de voorgaande jaren contact heeft onderhouden met zijn beweerde echtgenote (via mail, internet, telefoon)

- in zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten.

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

[...]

Verzoekster kan het niet eens zijn met deze beslissing aangezien uit de onderstaande uiteenzetting zal blijken dat dit volledig foutief is.

- [...]

Allereerst dient er waargenomen te worden dat de verzoekster reeds getrouwd was met haar man vooraleer hij naar België kwam en hier de vluchtelingenstatus bewam.

Het is dan ook niet meteen duidelijk hoe er thans nuttig door de Dienst Vreemdelingenzaken gemotiveerd kan worden dat de verzoekster en haar man het huwelijk hebben geveinsd?

Inderdaad.

- Aangezien zij reeds getrouwd waren vóór het indienen van de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot in België, kan er toch moeilijk besloten worden dat het afsluiten van dit huwelijk er toen al op gericht was om in België verblijfsrecht te openen voor haar?

De verzoekster en haar echtgenoot konden op het ogenblik van het afsluiten van hun huwelijk, voorafgaand aan zijn asielprocedure, toch niet weten dat zijn leven dermate in gevaar zou zijn dat hij erkend zou worden als vluchteling in België?

De verzoekster en haar echtgenoot hebben bij het afsluiten van hun huwelijk de duidelijke wil getoond om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

- Bovendien heeft de echtgenoot van de verzoekster in België bij zijn asielaanvraag vermeld dat hij gehuwd was. Het feit dat hij erkend werd, is impliciet een erkenning van zijn familiale situatie en van zijn gehuwde status.

- Indien iemand a posteriori zou huwen dan zou dit eventueel twijfels kunnen oproepen. Dit is hier evenwel niet het geval aangezien de verzoekster en haar man reeds gehuwd waren voorafgaand aan de asielprocedure.

- De bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat er bijgevolg sprake is van 'veinzing' bij verzoeksters afgesloten huwelijk komt dan ook volstrekt onlogisch over.

Het gaat hier dus werkelijk om een verkeerde voorstelling van de feiten door de Dienst Vreemdelingenzaken.

- [...]

Het weze herhaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken alle nuttige gegevens ook kan putten uit het asioldossier van haar man.

Inderdaad, toen verzoeksters echtgenoot asiel aanvraag was hij reeds getrouwd met verzoekster. Verzoeksters echtgenoot is erkend als vluchteling wat impliceert dat niet aan zijn asielrelaas en familiale gegevens getwijfeld werd.

Toch kan uit de weigeringsbeslissing afgeleid worden dat met deze gegevens helemaal geen rekening gehouden werd, dit terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken wel toegang heeft tot het asioldossier te meer de Dienst Vreemdelingenzaken de eerste instantie is die alle gegevens opneemt en het dossier nadien doorgeeft aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen?

Het is dan ook merkwaardig dat de Dienst Vreemdelingenzaken het advies inwint van de Procureur des Konings terwijl het zou getuigen van zorgvuldigheid om het asioldossier van verzoeksters echtgenoot eveneens te consulteren.

- [...]

De verzoekster overloopt verder, volledigheidshalve, de zagezegde opmerkingen van het Openbaar Ministerie waarop de Dienst Vreemdelingenzaken meent zich te mogen baseren om het huwelijk niette erkennen :

- [...]

"-het huwelijk zou afgesloten zijn na een zeer korte voorafgaande relatie. Betrokkenen kenden mekaar slechts 2 maanden voor ze huwden."

Zoals reeds hoger opgemerkt zijn de verzoekster en haar echtgenoot familie van elkaar. In dat opzicht is het merkwaardig dat gemotiveerd wordt dat verzoekster en haar echtgenoot elkaar maar sinds kort kennen.

Inderdaad, verzoeksters echtgenoot is de zoon van haar vaders broer. Zij zagen elkaar regelmatig binnen hun familie en kenden elkaar.

De echtgenoot is van de provincie Adikeih. Verzoeksters vader is van de provincie Foro.

Ingevolge de studies van haar echtgenoot in de provincie Foro zagen zij elkaar in de jaren van zijn studies heel veel, zelfs bijna dagelijks.

- [...]

"-er is een beperkte (beweerde) samenwoning na het huwelijk (3 maanden), hetgeen te wijten zou zijn aan het feit dat de man een opleiding diende te volgen of in het leger moest. De man heeft de opleiding verlaten zonder zijn echtgenote daarvan in te lichten. Hij stelde haar pas in kennis toen hij al in Soedan was. Op zich is dat al een vreemd gegeven als betrokkenen een duurzame levensgemeenschap zouden hebben."

Zoals hoger uiteengezet werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening gehouden met het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekster asiel diende aan te vragen. Verzoeksters echtgenoot werd erkend als vluchteling wat inhoudt dat zijn vervolgingsmotief gegrond was. Het regime in Eritrea is zeer autoritair.

Verzoeksters echtgenoot was in een kritieke fase beland en bijgevolg niet in de mogelijkheid om voor zijn vlucht de verzoekster te informeren. Het is pas na zijn vlucht dat hij haar hiervan heeft kunnen inlichten. De verzoekster begrijpt niet dat er totaal geen rekening gehouden wordt met het asioldossier van haar man.

- [...]

"- de man zou nog in augustus 2016 naar Ethiopië zijn afgereisd waar zijn echtgenote intussen verblijft. Echter de echtgenoten hebben elkaar niet meer gezien sinds de vlucht van de man in het najaar van 2014!"

De verzoekster en haar echtgenoot hebben sinds zijn vlucht naar Europa wel degelijk veel contacten gehad. De verzoekster heeft dan ook stellig de indruk dat er per se gezocht wordt naar een reden om een weigeringsbeslissing te schragen.

- [...]

"-de man kan geen bewijzen voorleggen dat hij in de voorgaande jaren contact heeft onderhouden met zijn beweerde echtgenote (via mail, internet, telefoon)"

De verzoekster en haar man hadden nooit kunnen beseffen dat zij met het oog op een latere visum tot gezinshereniging bewijzen dienden te verzamelen van hun contacten. Evident kunnen zij a posteriori

geen bewijzen voorleggen van deze contacten. Dit motief is werkelijk onredelijk te noemen. Verzoekster en haar man hebben evident veelvuldig en regelmatig contacten gehad maar hebben die contacten van privé-karakter niet stelselmatig bewaard aangezien zij niet het besef hadden dat dit ooit zou worden geëist.

- [...]

“-in zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. (...)”

Nogmaals dient er opgemerkt te worden dat verzoekster en haar man reeds gehuwd waren voor het indienen van de asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot in België.

In dat opzicht kan er niet nuttig gemotiveerd worden dat dit huwelijk er reeds op gericht was om in België verblijfsrecht te openen voor haar.

De verzoekster en haar echtgenoot konden op het ogenblik van hun huwelijk niet weten dat zijn leven in gevaar zou zijn en dat hij erkend zou worden als vluchteling in België.

De zogezegde veinzing in hoofde van de verzoekster en haar echtgenoot valt dan ook niet uit te leggen als men daar tegenover met de persoonlijke historiek plaatst.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt de zaken verkeerd voor.

In overeenstemming met de rechtsregels van het internationaal privaatrecht, waarnaar de beslissing verwijst, dient de buitenlandse akte wel in overweging worden genomen.

De motivering is bijgevolg niet gestoeld op de concrete elementen.

Het verwantschap tussen de verzoekster en de referentiepersoon staat hoe dan ook vast.

De beslissing is hoe dan ook niet gesteund op de effectieve feitelijkeheden, die de situatie kenmerken en de documenten welke in het dossier zitten.

[...]

Samengevat, dient er opgemerkt te worden dat de verzoekster alle aangehaalde elementen die de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangehaald om over te gaan tot de weigeringsbeslissing, heeft kunnen weerleggen.

Er is geen enkel element uit de motivering die een grondslag vindt in het administratief dossier van verzoekster.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig, is niet gesteund op de correcte feitelijkeheden en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Er wordt ten onrechte geen rekening gehouden met het vluchtelingendossier van verzoeksters echtgenoot en alle daarin vervatte elementen. Meer nog, uit de beslissing blijkt zelfs niet dat dit dossier werd doorgenomen.”

2.2.2.1. Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk. Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over

de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr.Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr.Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren. De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd.

Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In casu legde verzoekster ter ondersteuning van haar visumaanvraag een buitenlandse huwelijksakte voor, van een huwelijk dat op 1 november 2013 in Eritrea werd afgesloten. Verweerder weigert de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte te erkennen in België. Hiervoor wordt verwezen naar artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), en naar de artikelen 18 en 21 van ditzelfde wetboek waarnaar in artikel 27 wordt verwezen, alsook naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek.

Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur, wijst verweerder in zijn beslissing terecht op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAESE, "commentaar bij artikel 27" in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Verzoekster betwist niet dat verweerder in het kader van het beoordelen van haar visumaanvraag de bevoegdheid heeft om de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte te beoordelen.

De Raad wijst erop dat waar het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad wordt gevraagd na te gaan of verweerder met toepassing van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek kon oordelen dat de intentie van minstens een van de echtgenoten niet bestaat in het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel in het verwerven van het verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een buitenlands huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing wordt betwist door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient te worden aanvaard in België en dat het recht om te huwen wordt beknot, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het

onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen over betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Gelezen in deze zin dient te worden geoordeeld dat het middel niet ontvankelijk is.

2.2.2.2. Voor de draagwijdte van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

De Raad herhaalt dat in voorliggende zaak de determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen, duidelijk gemotiveerd dat het door verzoekster in het buitenland met een in België erkend vluchteling afgesloten huwelijk niet wordt erkend wegens strijdig met de openbare orde en verzoekster bijgevolg geen recht op verblijf kan ontlenen aan artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Nu voor de beslissing tot niet erkenning van het buitenlandse huwelijk de inhoud van een negatief advies dat de procureur des Konings ter zake uitbracht wordt bijgetreden, waarvan de belangrijkste bevindingen ook in de bestreden beslissing worden weergegeven, en deze bevindingen concreet ingaan op de individuele situatie van verzoekster, kan zij verder niet worden gevolgd in haar stelling dat er sprake is van een *“zeer stereotype motivering”*. De vaststelling dat het buitenlandse huwelijk niet wordt erkend in België omdat het strijdig is met de openbare orde, kan daarnaast op zichzelf volstaan om een gevraagd visum gezinshereniging te weigeren.

Het loutere feit dat een beslissing mogelijk is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent bovendien op zich nog niet dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Er kan worden aangenomen dat de voorziene motivering verzoekster in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster toont een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

2.2.2.3. Verzoekster wijst erop dat zij reeds was gehuwd met haar *‘echtgenoot’* vooraleer deze naar België kwam. Dit gegeven blijkt evenwel uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, waar hierin kan worden gelezen dat het huwelijk dateert van november 2013 en de *‘echtgenoot’* in het najaar van 2014 zijn land is ontvlucht. Er blijkt dan ook niet dat met dit gegeven ten onrechte geen rekening is gehouden of zulks foutief wordt vermeld in de bestreden beslissing. Waar verweerder in zijn beslissing zelf aangeeft dat het huwelijk reeds plaatsvond voorafgaand aan de komst naar België van de *‘echtgenoot’* blijkt ook niet dat hij om kennis te nemen van dit gegeven het asiëldossier van de *‘echtgenoot’* had moeten consulteren. Er werd aldus wel degelijk ook rekening gehouden met het gegeven dat de *‘echtgenoot’* zijn land diende te ontvluchten. Dit volgt ook uit de vermelding in de bestreden beslissing dat de *‘echtgenoot’* erkend vluchteling is in België. Ook wordt melding gemaakt van het gegeven dat verzoekster en haar *‘echtgenoot’* neef en nicht zouden zijn. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd in haar betoog dat de erkenning van haar *‘echtgenoot’* in België als vluchteling impliciet een erkenning inhoudt van zijn gehuwde status of van het in het buitenland afgesloten huwelijk. De erkenning als vluchteling houdt enkel in dat de betrokken vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij

een gegronde vrees heeft voor vervolging in zijn herkomstland op een van de gronden in de Vluchtelingenconventie. Verzoekster gaat vervolgens in op de verschillende vaststellingen die hebben geleid tot het besluit dat het huwelijk niet wordt erkend in België wegens strijdigheid met de openbare orde en tracht deze te weerleggen. De Raad herhaalt in dit verband dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht. De bevindingen in de bestreden beslissing over de niet erkenning van het voorgelegde huwelijkscertificaat blijven overeind tot zolang de daartoe bevoegde rechter daar anders over heeft beslist. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing zelf kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.4. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geded, beginsel van behoorlijk bestuur of algemeen rechtsbeginsel werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.2.5. Verzoekster blijft voorts in gebreke om op een voor verweerder en de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan de vereiste toelichting eveneens onontvankelijk is.

2.2.2.6. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS